

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, FEBRER 6 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptor-de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l'envio del periodich, ho posin en coneixement d'aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

PERSPECTIVAS

Diuhem los diplomátichs, qu' es inevitable una guerra Europea. Nosaltre sens' esserho també ho creyém, y veyém que la dita guerra no es solsament contra la Fransa republicana, sinó contra l'unitat llatina, que podria donar mals de cap á la rassa saxona-germánica, somniadora de la conquesta de l'Europa.

En 1868, la revolució espanyola, portá mes ventatjes á 'ls pobles estranys, que no los qu' Espanya sapigué traurer d'ella. La revolució qu' Espanya prepara, pot influir molt y molt, pera que la rassa llatina 's desperti y procuri l'aliança de las nacions germanas.

Avuy tenim agravis é insults que venjar de l'Alemanya, per mes que los governs madrilenyos hajen posat tota sa influencia pera que lo poble espanyol se dongués per satisfet, ab los "arreglos" que las cancellerías han fet.

Espanya té una reyna gobernadora qu' obeheix á l'influencia d'Austria, mes qu' á la política (dolenta com sempre que es poder) del partit progressista, y Austria es un tinent d'Alemanya.

Los partits monárquichs espanyols, son capassos de tot pera salvat la monarquía y no estranyeriam, que si no vé la República, avans qu' Alemanya declari la guerra á Fransa, Espanya sia l'aliada de Prussia, sacrificant l'unitat llatina á la conveniencia monarquica d'un partit, historicament revolucionari y unitarista ibérich y llatí.

Los regionalistas espanyols, amants de sa regió, com los francesos de sa pátria, no poden deixar d'aprofitarse de la propera revolució, sino volen matarse ells mateixos.

La guerra ja está patent y declarada contra Madrit, aprofitém l'ocasió y portém tot nostre "apoyo" á la política unitaria francesa pera obtindre la nostre federativa-regional.

La Fransa, ab tot y ésser unitaria en son govern intern. es republicana y llatina, valgue á dir, que 's governa sola; Espanya es unitaria, y monarquichs los partits que la governan, valga á dir que per sostenir la monarquia son capassos de trahir sa rassa y matar politicament á sas germanas.

¡Regionalistas, ajudém á Fransa y nostra victoria no es llunyana.

J. BAITX Y BALIL.

La Societat Catalanista Rat-Penat

Lo nou Consell

Lo diumenge passat la Societat Catalanista *Rat-Penat*, tingué Consell General, á objecte de nomenar lo nou Consell Administratiu, que deu dirijirla per tot l' any 1887.

Com la majoria de los redactors de LA GRALLA formaban part de l' Consell qu' ha sigut rellevat y qu' ha estat lo primer, nos abstenim, d' apreciar sos actes puig que son los nostres y no 'ns escau ésser jutjes de propias causas.

Respecte de lo nou Consell, format per regoneguts catalanistas, com ho son los Srs. Pau Santías, Manel Tastás, Joseph Ribas, Pere Sabaté, Ignaci Oromí, Jaume Solé y Marián Cadenet, podém adelantar judici puig son patriotisme es ben conegut y sas ideyas de progrés per nostre Societat ben declaradas.

En nostre entendre, lo nou Consell pot portar molt mes enllá que l' anterior, lo bon nom adquirit per la *Rat-Penat*, puig sembrada ja la llevó, solsament tenen que cuidar-la, ab tino, pera que dongue los fruits que tots disitjém. Un de 'ls entrebanchs ab que deu tenir compte de no topar la *Rat-Penat*, es la malavolensa de los que nascuts en nostre benvolguda Catalunya, fan tots los possibles pera que son nom sagrat, respectat per estranys, dinigrat per ells, sia 'l que dongue motiu á rancunias, y aixó se salva, despreciant á

los mals catalans, posantlos á la pública vergonya y negantlosi lo nom de germans.

En bon hora, que pensin que som hostes d' un pais estrany y deguem tributarli las atencions degudas á un cap de casa, molt bé; mes nostres comuns y hospitalaris germans los orientals, com los poláchs, son avars de de sa nacionalitat y aplaudeixen y alentan á 'ls qui, com nosaltres, cerquém reconquerir, l' *usurpada* parla, lo trossejat dret civil y l' autonomia de poble lliure, ab que la historia 'ns fá concixer.

Nosaltres, que mantenim relacions íntimas ab varis prohoms d' aquet pais, podem afirmar lo que dihem; y 'ns consta, que molts uruguayenchs tenen un especial gust en estudiar nostre historia, llengua y costums, per regoneixer ventatjes en nostre poble, que no's troban tan antigas y arreladas en cap nacionalitat de l' edat mitjana.

Felicitém de tot cor á nostres consocis de la *Rat-Penat*, per haber recaigut en élls 'l vot de 'l Consell general, pera regir 'ls destins de la *primera societat catalanista d' América*, y esperém que tindran l' acert de guiar á bon port, la nau á ells confiada.

Conti lo nou Consell de la *Rat-Penat*, ab lo decidit apoyo de la catalanista GRALLA

J. BAITX Y BALIL.

L' EXPOSICIO UNIVERSAL DE BARCELONA

Com no podía menys de succheir, l' Exposició Universal de Barcelona, está prenent cada día mes preponderancia y á mida que va acostantse lo día de sa obertura, 's van desvaneixent las reticencias que alguns (y no poch) feyan per manera d' anar alimentant contra élla.

Avuy podém dir als detractors de tal projecte, que 'ls acompanyém ab lo sentiment que dehuen experimentar al veurer que fins los mes escabrosos obstacles que s' oposaban á sa perfecta realisació, desapareixen com per encant, gracias al bon zel y decidida voluntat dels benemerits patricis, los Exms. Srs. Ge-

neral Blanco y Ruis y Taulet capitá general de Catalunya y alcalde de Barcelona respectivament.

Una de las cosas qu' entorpía mes la marxa de las construccions de l' Exposició, eran los trossos de muralla, bastions presons, portaš murs, polvorins, etc. etc. de l' antiga Ciutadela, y avuy ja está lograda sa total desaparició. Fins los madrilenyos que tan enemichs y despreciatius s' habían demostrat fins ara, ja no poden menys que tornar sobre sos passos y avuy declaran que l' Exposició de Barcelona será digna de Espanya y fins confessan que Barcelona había de ser per forsa 'l lloch destinat per tal concert, per ser la que mes titols y condicions reuneix de totas las demás capitals de Espanya.

Lo govern ha declarat ja, plé d' entussiasme que subvencionará dignament l' Exposició, y vol imprimirli tant com puga un carácter oficial per fer que apareixi á los ulls del mon com una obra eminentment nacional. Tots los ministres trevallen en sas respectivas reparticions pera darli lo brill que mereix.

Ja han enviat á la Junta Directiva de l' Exposició, comunicacions de adhesió, oferint son concurs y apoyo mes de 25 diputacions provincials mes de 30 ajuntaments, varis governs civils é infinitat d' associacions, academias, consells provincials, societats y colectivitats de tots los rams de las arts, ciencias á industrias d' Espanya y del estranger.

Al veurer aixó, creyém que las illusions que alguns s' habían forjat de la petitesa y poch alcans de l' Exposició Universal de Barcelona, hauran desaparecut y confessarán que duptaban de élla, perque la comparaban ab la *bona voluntat* d' ells.

Prometém d' ara endavant, ocuparnos d' élla cada nombre y tenir al corrent á los suscriptors de LA GRALLA de tots los avensos y vicisituts perque passi.

F. M. Y P.

DON DIN

*Gran cosa és
Lo tenir diners.*

A mon estimat amich Joan Noguier.

I

Veyeu aquell tipo
tan elegantet
que sempre fa 'l mico
per algun *pamet*,
vá enganyá una noya
y ningú 'n diu res;
*Es una gran cosa
lo tenir diners.*

II

Conech á un senyó
rich com en Rostchil,
va fé un fortunó
d' un grapat de mils,
crech que algú murmura
que lícit no és
pero altres ho duptan.....
¡Com que té diners!

III

Mirehos aquell vell
pansít, arronsat
's pensa que d' ell
s' han enamorat
tres guapas fulanas
totas, d' alló més.....
no veu lo calsassas
que ho fan pèls diners.

IV

Aquí teniu l' Eva
que té ja mols anys
y al radera d' ella
sempre hi van galans
que d' amor l' hi parlan
encar que lletja és
y tots s' hi entussiasman.....
Perque té diners.

V

En Pau es un home
que may ha llegit,
y ab tot se las pega

de ser un erudit
la gent que l' admira
diu: que sabi es:
*¡y quina xaripa
lo teni diners!*

VI

Ab aixó qu' he dit
ben demostrat queda
que l' home qu' es rich
no té cap defecte.
Elegant, honrat,
guapo, jovè, entés
*¡Vaja es una ganga
lo teni diners!*

D. MARTÍ TORRES.

IGOSSOS!

Qui sia confrare.....

N' hi han molts; de moltas menas, de moltas castas, raças y familias.

Tenim lo gos d' aigua, l' de Terranova, lo *bull-dog* lo perdiguer, lo gos del cego, lo del *limpia-botas*, lo falder, 'l de Sarah Bernardt, lo gos manso, 'l rabiós 'l ratoné & & perque fora cuento de may acabar. Tenim com dich molts gossos, de moltas castas y de moltas familias; però aquell de que jo vos vull parlar, no perteneix á cap d' aquestas: (com que es descubert de fá poch, encare que se sospitava sa existencia ja fa molt.)

Lo gos de que vos vull parlar, es lo *gos-home* ó l' *home-gos*, com vulgueu; per aixó si que no renyirém.

No n' heu vist cap vosaltres? donchs mireu bé y 'n veureu á correr molts.

Lo *gos-home* no es que siga gos tampoch; 'l fa; té la mania d' imitarlo y sinó camina ab l' ajuda de quatre puntals com ell, en cambi llepa ab mes frecuencia que 'l gos.

Lo gos, llepa un terrosset de sucre perque posat en contacte de son paladá, 'l satisfá la sensació de gust qu' experimenta; si li doneu á llepar una moneda qualsevol, veureu confirmada la faula de Lafontaine del *Gall y la Perla*, no vos la llepará á pesar dels mil gustos que li podria proporcionar.

Per altre part lo *gos-home* ó l' *home-gos* ho

llepa tot. Lo sucre per lo mateix que 'l gos á secas, y sino llepa la moneda directament, fa mes que llepar al qu' es duenyo d' ella.

Lo *gos-home* es una especie de llagasta que s' aferra allá hont pot ó allá hont vol, puix es tanta l' habilitat que desplega en son important paper, que té totas las condicions anexas á los de la raça canina feta escepció de las bonas. No té per punt fixo cap ideya; fa lo que volen que fassa, de modo que sa voluntat no es seva; obra y executa per una d' estranya.

Ell no sab res mes que fer lo gos, malgrat sia perjudicant la dignitat de la raça á que pertany.

Semblable á aquells cossos nomenats planetas secundaris, está regit per la forsa d' un de primari; gira á son engir tan matemáticamente com ho fa la Lluna ab la Terra.

D' una part fa riurer; de l' altre inspira aquella compassió barrejada ab lo fástich que causa, tot aquell ser que podent y tenint elements per ésser digne, decendeix per una inesplicable aberració fins l' esgraó de las cosas llensables.

L' home que s' humilla, es gran, miraculo per la banda que vulgueu; mes l' *home-gos*, no es per una humillació que passa, sinó per lo camí del rastrerisme, de la adulació, de son propi perjudici, y del de aquell á qui serveix com si fos un senyo feudal.

Moltas vegadas un home es tant mes gran, quant mes s' ha de abaixar; mes l' *home-gos*, no s' abaixa, sino que fa com los cuchs, s' arrastra, y com ell deixa en la marca de la terra que senyala son pas, la baba asquerosa de son servilisme.

L' *home-gos* té totas las condicions dolentas d' aquets, sense que l' equilibri 's noti per cap de bona.

Y sino miraculo.

Lo gos, símbol de la fidelitat, no 's descuida un moment de seguir á son amo; 'l rodeja, saltironeja á son entorn, l' acaricia y fins vetlla son són, ab mes prolixitat que una mare al fill malalt. Mort l' amo y 'l gos segueix estátich contemplant la figura freda del que tan habia estimat. L' enterran, y ell sense consultarho á ningú, guiat per son instint, permaneceix sol sobre la gruixa de terra que cu-

breix lo cos del que en vida era rodeijat de cuidados sens fi.

L' *home-gos* no fa aixó, mentres la vida aleana en lo cos del *seu amo* fa molt mes que l' *gos*; però un cop mort ne busca un de nou pera fer la 2ª edició de la obra que s' ha agotat ab la mort del primer. No cansat per la costum ja adquirida de fer lo paper indigne propi solsament d' un animal de raça inferior, busca arraparse altre vegada á un nou arbre y viurer á sa sombra, qui sab, si malehint encara la memoria d' aquell que en vida va tenir la debilitat de voler que fos lo seu gos.

M. C.

RES!

Ab llenguatje de la costa.

¿Res es res ó no es res?
veus aquí l' problema estrany
que vull resoldrer ab afany
cada dia ja fa un mes.

Y vull acabá, que al fi
soch resolut per sistema!
Ó resoeh are l' problema
ó ell me resolt á mí.

Apa, donchs, caletre espés,
aclárat perquè no peni
y agusat, obtus ingeni,
y 'ls dos conduhimme á res.

¿Qu' es res?—“Res,” contestará
tot aquell que no coneix
que l' res qu' es res no eessisteix,
ni ha existit ni existirá.

Y á tots probaré com es
que l' res, qu' es res no s' pot creure
perqué ab datos faré veure
que l' que diu “res”, no diu res.

No sent l' res llop ni galgo
ni res, vull probá ab la ciencia
que la seva inexistencia
reconeix per causa l' *algo*.

Pero com la metafísica
á res no m' condirá
per ferho tiraré má
de la óptica y la física.

Si s' pot ab lo tele·scopi

veure lo gros infinit:
lo infinitament petit
busquemho ab lo microscopi.

Are bé demli un poder
infinit fins lo absolut;
veurém ab ell lo menut,
mes no lo menut enter.

Es á dir: veurem lo qu' es
lo que en casi res s' estima
per lo molt que s' aproesima,
pero no aquell res qu' es res.

Y cansats ja de buscá
com busca á la llebra un galgo
veurém qu' aquell res es *algo*
ab mes *algos* mes allá.

De modo que l' microscopi
ja 'ns demostra per demés
qu' alló que 'ns pensem qu' es res
té d' *algos* un gran acopi.

Que res, res ha sigut may
també 'ns ho diu la atracció:
Vejam la següent lliçó
de física del Espay.

Diu la física en substancia
que 'ls cossos son atracats
ab rahó de los quadrats
de la massa y la distancia.

Que 'ls atrachs obran 'ls dos
l' un al dret, l' altre al invers...
¿Sabeu que per dirho en vers
s' ha de teni l' cap molt gros?

Crech que l' lector instruit
ab la física del globo
compendrá, si no es cap bobo,
lo que vull dir tot seguit.

En fi, ella que l' Espay
crusa ab rápida constancia,
si s' escursa ab la distancia
no queda anulada may.

Resultat de tot aixó,
tant dintre del mon com fora,
siga lluny siga á la vora,
per tot s' hi veu la atracció.

Donchs tenim que per despido,
fins tot lo espay, lloch esprés
per poderhi eesistí l' res,
l' hem trobat plé de fluido.

Are péls que convensuts
no quedan ab tals problemas
se 'ls desplegará un dels temas

mes prácticich dels coneguts.

Suposem qu' un feligrés
á un altre bailet pregunta;
"aquet cel quin temps barrunta,"
y qu' aquell contestá, "res".

Ab aquell res no suposa
que res tinga de succehí
perqué ab aquell res vol dí
que barrunta alguna cosa.

Vervi-gracia, temps igual
sens surtirse dels estremes,
ó que barrunta bon temps,
ó nos vindrá temporal.

Aquet cas prácticich entés
demostra si fá ó no fá
lo que 'm proposo probá;
es á dí que l' res no es res.

Y encara qu' es com un temple
la vritat qu' hi sostingut
pél que no está convensut
li posaré un altre exemple,

Qualsevol que ha estat al aula
ja está enterat per demés
de que l' res no pot se res
per quant es una paraula.

Donchs bé, d' aixó se segueix
que l' res no es res com tinch dit
perque no está destituhit
d' aquell nom que l' constitueix.

Total: "Res", es un nom vá
d' un agent imaginari
que l' usa l' vocabuari
del llenguatge catalá.

J. V.

L' ORATGE Y 'L TORRENT

Qui pot sentirme sense qu' enveji
mon goig sens termes, ma eterna ditxa?
¡Veyeu la estesa de flors badadas

Que 'l prat matisan?

Són donças meas; totas m' acatan;
sota mas plantas, fervents s' inclinan...
¡Só jo qui passa! ¡dobleu las testas!...

¡pobres aymias!

Aixís altívol parlá l' oratge
mentre ab veu dolça li responia
la torrentada, que sota d' ellas,
tranquil corría:

—¡Párat oratje! Superbia estúpida!
Si com dius pensas, vanament t' inflas;
qu' á las flors bellas, só jo, amagantme,
qui 'ls dona vida.

Si 'l front ajupen á ta petjada
es que mes forta las tors y humilla:
ton bes impúdicich ó las desfulla
ó las mustiga.

APESLES MESTRES.

JO T' AM

Jugaba ab ta sedosa cabellera
la frescas brisa de lo mes de Maig
y de la lluna las raitjs platejaban
las mansas aiguas del espayós llac.

Del llunyá poble s' oihen las campanas
sens treva, alegres, á festa repicant
y en ton entorn á mils las aurenetas
semblava que 't venian á admirá.

Ja de mon pit, lo breu panteig marcava
dels rems lo batre ab sedigual compás
y cada volta que vers tu miraba,
dins d' ell sentia com inmens volcán
que ab sos flamells mon pobre cor cremava
y foll de amor, te vareig dir *¡jo t' am!*

Era al trencar la aubada, el sol sortia
claurant lac plantas ab sos hermosos raitjs
y entre las verdas fullas de l' arbreda
ne véyam la rosada brillejar.

Prop nostres peus un xaragall corría
claras sas aiguas, alegres mormolant
y entre las brancas dels frondosos arbres
del rosinyol sentiam los cantars.

La fresca brisa que ab ton cabell jugaba,
las mansas aiguas del espayós llac,
las aurenetas qu' en ton entorn voltavan,
del xaragall lo alegre mormolar,
y el rosinyol que alegre ne cantaba;
tot, tot semblava que digués; ¡JO T' AM.

J. RIBAS MAS.

PIFIAS

La propaganda que guiats per nostre amor
á la terra que 'ns ha vist naixer, hem emprés

contra tot lo que 's dona lo nom catalá y no té res de Catalunya, va trayent flor.

En la present senmana, habém rebut las baixas dels senyors següents:

A. Carreras Doria: expresident del Centro Catalá y antich colaborador d' aquest senmanari.

Ramon Miquel soci del Centro Catalá.

Jaume Mir soci també de dit Centro

Anirém continuant la llista si es que entre tots, algun mes se nega á rebre nostre modest senmanari.

Segons novas rebudas de Mallorca, sabém que ha mort en eixa ciutat la nena Catarineta Marroig, jermana de nostre apreciable amich En Bartomeu Marroig.

Acompanyém al amich y á sa apreciable familia, en lo greu dolor que aytal pérdua 'ls ha produhit.

VUYTS Y NOUS

—M' agradaría tornar al temps d' Yssop sols per sentir parlar als ases, deya un día un ximplet.

—Donchs, va contestarli un altre, 'm faig cárrech de serhi sentintlho parlar á vosté.

—Tingui, prengui un cigarro, deya un senyor á un altre.—Son d' aquells que diuhen *para usted*.

—No, no; aixó seria abusá... N' hi pendré uns quants, y gracias.

—Quants anys té vosté? preguntaban á certa senyora que la habian citat per segona vegada.

—Vinticinch, contestá aqueixa.

—¿Com pot ser aixó, si fá deu anys que la van fé compareixe y va dir la mateixa edat?

—Y sempre l' hi diré igual. ¿Que 's pensa pot sé que soch com aquestas donas que

avuy l' hi diuhen una cosa y demá un altre? No, senyor, encara que 'm fassin venir cinquanta vegadas, may diré una cosa per altre. ¡Soch molt formal jo!

—Aquell caball es curt de vista.

—¿Com ho coneixes?

—¿Que no ho veus que té 'l pel blanch?

Cantarellas

Adeu.... que á l' altre mon vaig trista me digué l' Aurora....

pero.... ¿es cert que 't suicidas?

no Pep, que m' en vaig á Europa.

Tens uns ulls negras com moras y rojas tas galdas nena....

Roija també es ma levita y *negra* la meva estrella.

Diu qu' en la cara ja pagas fá corra 'l noy d' en Sallés si tingués jo aqueixa gracia may tindria cap *inglés*.

D. MARTÍ TORRES.

TRENCA-CLOSCAS

PROBLEMA

Anava un dia per un carrer y vaig trobar un amic que 'm preguntá quina cantitat de diné duya al sortir de casa, á lo que li vaig contestá: Fixament no ho sé, mes si tens interés en saberho 't diré; que aixís que vaig sortir, vaig fer varias compras que 'm ván costar 2 septims de 3 quints del diné que duya; després vaig gastá en un café $\frac{1}{4}$ de $\frac{2}{5}$ del diné que 'm quedaba y ara 'm quedan 5 duros y 21 cts.; ab aixó veyas si ho pots saber.

CAMALLUENT.

LOGOGRIFICH

A mon amic Horci Flach.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Lo que vosté es (1)
 4 6 7 6 7 8 9—S' exercita en la mar.
 9 8 1 6 9 5—Nom de dona.
 7 6 3 5 6—Nom d' home.
 9 2 3 6—Una ciutat.
 9 6 4 6—Un animallet.
 4 2 1—Pronóm personal.
 3 6—Forma part del cos humá.
 3 5—Nota musical.

(1) Segons en X de Z.

CAMALLUHENT.

XARADAS

¿Prima rellotje es miló
 lo teu ó lo de 'n Carmona?
 Lo de son germá—*¿Segona!*
dos-tres no digas aixó;
 l' altre dia li vaig veure
 y es de *tot*, igual que 'l meu.
 —Donchs lo va pagá á bon preu.
 —*Dos, dos* no m' ho farás creurer.

MICROBI.

Ma *primera-quatre*
 usan los ferrés,
 y *quatre-tercera*
 ma promesa es;
 ma *quatre-segona*
 la historia ha probat,
 qu' eran certas donas
 de l' autigüetat;
 en la *quarta y tersa*
 s' hi troba mon *tot*:
 ab aixó rumá,
 no 't dich cap mes mot.

CAP CIGRANY.

L' *hu* es lo primer de *dos*;
 mes val ser *tot* que orgullós.

EMBAIXAOR.

ENDAVINALIA

Si 'm miras de esquerra á dreta
 un aliment trobarás,
 si 'm miras de dreta á esquerra
 'm veuras propet del mar.
 Y si per lo mitj comensas
 de cert modo combinat,
 farás lo que mes estiman
 los joves enamorats.

UN PROMES.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1 Ju-ris-pru-den-cia.
 2 Ma-nas-cal.
 3 Gualbert, Gelabert, Albert, Berta, Bagul,
 Blat, Ral, Re, La.

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Totas Montserrat.

1 2, Camacurt y Panota.

1 2 y 3 Camalluhent y Noy de Tona.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

—Cap Cigrany—Hi anirá tot.

—Camalluhent—(Queda servit y fins un altre.

—Montserrat—hi anirá lo que 'ns envia.

—Martí Torres—Idem de Idem.

—Pastanaga—Aquesta senmana ha tocat lo violon

—Cap y Pota—Tranquil, Un viudo y Panota, lo que
 vostés envian no serveix.

P. A. O. S. A. N. T. I. A. S.

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, larvat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
 aixecament de planos,
 divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egido 130º